

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722200176
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3722200176.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej vo veci starostlivosti súdu o maloletého Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny A. N., dieťa rodičov O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. G. XXX a O. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX, o návrhu otca na zníženie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12. mája 2022, č.k. 11P/3/2022-26, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh otca na zníženie výživného k maloletému Z.. Žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že otec sa podaným návrhom domáhal zníženia výživného zo sumy 100,- eur mesačne na sumu 35,- eur mesačne s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku, pričom zameškané výživné za obdobie od 15.01.2016 do 30.11.2019 žiadal splácať v 10,- eurových splátkach spolu s bežným výživným. Návrh odôvodnil tým, že jeho pracovný pomer sa skončil dňa 24.07.2020 z dôvodu zrušenia spoločnosti a jej odchodu zo Slovenska. Od toho času bol dlhodobo (rok) práceneschopný, od 26.07.2021 mu bol priznaný invalidný dôchodok vo výške 299,40 eur, ktorý mu od januára 2022 zvýšili na sumu 303,30 eur, v dôsledku čoho nastala na jeho strane zmena pomerov a z invalidného dôchodku nie je možné platiť bežné, ako i zameškané výživné v súdom stanovenej výške bez toho, aby sa nedostal do hmotnej núdze, prípadne do rizika trestnoprávneho postihu pre prípadné neplnenie vyživovacej povinnosti. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že od ostatného rozhodnutia o výživnom na strane otca nedošlo k až takej podstatnej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného na maloletého Z., a preto jeho návrh zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil článkom 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, článkom 5 veta prvá, § 6 ods. 1, 2, 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že rodičia maloletého Z. nie sú manželia a nežijú v spoločnej domácnosti. Rozsudkom tamojšieho súdu zo dňa 12.11.2019, sp. zn. 7Pc/8/2019-62, bola schválená rodičovská dohoda, v zmysle ktorej bol maloletý Z. zverený do osobnej starostlivosti matky a otec sa zaviazal prispievať na jeho výživu sumou 100,- eur mesačne, od 15.01.2016, a zároveň spolu s bežným výživným splácať zameškané výživné po 100,- eur mesačne. V tom čase mal maloletý Z. takmer 5 rokov, v súčasnosti má necelých 7,5 roka a navštevuje materskú školu, s ktorou návštevou má matka zvýšené náklady. Maloletý má zdravotné problémy, je v dispenzácii psychologičky, logopedičky, s čím vznikajú taktiež zvýšené náklady na jeho starostlivosť. Je nesporné, že prirodzeným plynutím času rastú náklady na výživu, výchovu, vzdelanie a ostatné potreby maloletého dieťaťa, čo je možné považovať za zmenu pomerov na strane maloletého Z., ktorá v žiadnom prípade nie je dôvodom na

zniženie výživného, ba práve naopak. Súd prvej inštancie zameral dokazovanie v tom smere, či na strane otca došlo k takej podstatnej zmene pomerov, ktorá by mohla mať vplyv na zmenu rozhodnutia o výživnom v neprospech maloletého dieťaťa. Konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12.11.2019, sp. zn. 7Pc/8/2019-62, právoplatným dňa 29.11.2019 a vykonateľným dňa 16.12.2019, čo do prvej splátky, súd určil, že otcom maloletého Z. je O. C., nar. XX.XX.XXXX a schválil rodičovskú dohodu, v zmysle ktorej bol maloletý Z. zverený do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný platiť na jeho výživu výživným po 100,- eur mesačne, od 15.01.2016 a uhradiť zameškané výživné za obdobie od 15.01.2016 do 30.11.2019 v sume 4 654,80 eur v 100,- eurových mesačných splátkach, ktoré splátky mal poukazovať spolu s bežným výživným až do úplného vyrovnania dlhu pod následkom straty výhody splátok, všetko k rukám matky dieťaťa. V tom čase mal maloletý Z. takmer 5 rokov. Matka bola nezamestnaná, evidovaná na úrade práce, poberala prídavky na deti a hmotnú núdzu v sume 175,- eur mesačne. Mala vyživovaciu povinnosť i k dcére U. U., na ktorú poberala výživné v sume 100,- eur mesačne a spolu s maloletými deťmi a druhom žili v jeho rodinnom dome. Otec pracoval v spoločnosti J. R. Z., Z. s čistým príjmom okolo 800,- eur mesačne. Inú vyživovaciu povinnosť nemal. V súčasnosti má maloletý Z. takmer 7,5 roka a navštevuje materskú školu v mieste bydliska, s ktorou sú spojené náklady 45,- eur mesačne. Je v dispenzári logopedičky, ku ktorej chodíva každý druhý týždeň a psychologičky, s čím vznikajú náklady na cestovné autobusom. Ďalšie mesačné náklady má na antibiotiká v sume 20,- eur a na optické pomôcky vo výške 20,- eur. Matka pracuje v N. K. v A. N., na štyri hodiny denne, kde má príjem 320,- eur mesačne a pobera prídavky na dve deti spolu v sume 50,- eur mesačne. Spolu s deťmi a priateľom bývajú v priateľovom rodinnom dome, ktorému mesačne prispieva na bývanie 120,- eur titulom nájmu, 60,- eur za elektrinu a 260,- eur na stravu. Priateľ pracuje v spoločnosti G. Z., Z., kde zarobí cca 2 000,- eur mesačne, je slobodný a bezdetný. Okrem maloletého Z. má vyživovaciu povinnosť k 9-ročnej dcére, na ktorú pobera výživné vo výške 150,- eur mesačne. Od septembra začne maloletý navštevovať špeciálnu školu v A. N., s čím bude mať spojené výdavky na cestovné. Otec bol do 24.07.2020 zamestnaný v spoločnosti J. R. Z. Z. ako robotník - vodič vysokozdvížneho vozíka, kde mu bol ukončený pracovný pomer z dôvodu likvidácie spoločnosti, pričom v mesiaci júl 2020 mu bola vyplatená suma 7 999,58 eur v hrubom. Následne bol práceneschopný a od 26.07.2021 mu bol priznaný invalidný dôchodok (pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 55 %), ktorý sa mu od 01.01.2022 zvýšil na sumu 303,30 eur mesačne. Je držiteľom osobného motorového vozidla značky W. W., rok výroky 2018. Má peňažné záväzky ako ručiteľ kamaráta N. voči A., V., N. zo zostatkom k 02.08.2021 v sume 34 664,23 eur a voči XXX.N., V. N. zo zostatkom k 26.01.2022 vo výške 35 457,92 eur. Spolu so svojou matkou bývajú v dvojpodlažnom rodinnom dome, ktorý dom matka darovala z dôvodu dlhov svojmu kamarátovi. S bývaním má náklady na elektrinu 100,- eur mesačne. Ďalšie náklady má na stravu 150,- eur mesačne, na telefón 15,- eur mesačne, na nedoplatok na elektrinu 53,- eur mesačne a na lieky na cukrovku, srdce a cholesterol. Je nemajetný. Inú vyživovaciu povinnosť nemá. Z výsluchu otca vyplynulo, že kým pracoval, dokázal si zabezpečiť dostatok finančných prostriedkov na to, aby mohol platiť výživné, tak bežné ako aj zameškané, spolu vo výške 200,- eur mesačne. Následne v júli 2020 bol prepustený, rok bol práceneschopný a bol mu priznaný invalidný dôchodok, v aktuálnej výške 303,33 eur, čo podľa otca predstavuje dôvod na zníženie výživného. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že aj napriek poklesu oficiálneho príjmu otca od 07/2020 (a príjmu len titulom invalidného dôchodku), otec maloletého až do februára 2022 výživne riadne platil, ktorú skutočnosť mal za preukázanú z výsluchu matky, čo otec nerozporoval. Neuveril tvrdeniu otca, že okrem invalidného dôchodku (v sume 303,33 eur) nemá žiaden iný príjem, nakoľko výdavky otca (spolu v sume 318,- eur + lieky) prevyšujú sumu jeho mesačného príjmu, pričom do uvádzaných výdavkov nebolo započítané ani výživné na maloleté dieťa. Rovnako tvrdenia otca o zapožičiavaní mobilného telefónu, ako aj osobného motorového vozidla, ktorého je otec stále držiteľom, súd prvej inštancie považoval za špekulatívne a účelové s cieľom otca minimalizovať svoj hnutelný majetok, resp. aby bol považovaný za nemajetného, čo vyplynulo aj zo samotnej výpovede otca, keď uviedol, že on aj jeho matka majú samé dlhy, pričom on musel predať auto a jeho matka darovať dom.

V súvislosti s oficiálnou finančnou situáciou otca súd prvej inštancie uviedol, že ak otec ako povinný rodič má maloleté dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť, je povinný s využitím svojich subjektívnych vlastností a najmä vzdelania a pracovných príležitostí organizovať si svoje aktivity tak, aby mal reálnu možnosť si riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Mal za to, že neobstojí argumentácia otca, že nemôže pracovať zo zdravotných dôvodov, nakoľko z listinných dôkazov ním predložených mal za preukázané, že pokles pracovnej schopnosti u otca je len v rozsahu 55 %, pričom je v produktívnom veku, a teda v reálnych možnostiach otca so zohľadnením situácie na trhu práce je možné, aby sa zamestnal aj popri svojej čiastočnej invalidite (napr. pracovné miesta v chránených dielňach), a tak zabezpečil uspokojovanie všetkých odôvodnených potrieb svojho maloletého syna. Konštatoval, že otec

žiadnym spôsobom nepreukázal, že jeho matka je odkázaná na jeho starostlivosť, čo rovnako nemôže byť ako dôvod nemožnosti sa zamestnať. Zároveň súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že otcovi bol v júli 2020 vyplatený plat cca vo výške 8 000,- eur v hrubom, auto, podľa svojich tvrdení, predal za 10 000,- eur, z čoho je zrejmé, že otec príjem na zabezpečenie výživného mal a mohol mať aj naďalej, keby sumu 3 000,- eur, ako sám uviedol, neprehral na automatoch. Z daného potom súd prvej inštancie vyvodil, že ak by sa otec snažil zamestnať a vyvaroval by sa škodlivého konania, ktoré malo za následok značné zníženie jeho finančných prostriedkov, bolo by v jeho možnostiach a schopnostiach platiť výživné na maloletého Z. v sume 100,- eur mesačne. Dôvodil, že opačný výklad by viedol k tomu, že dôsledkom nezodpovednej činnosti povinného rodiča - otca, by bolo zbavenie sa vyživovacej povinnosti voči maloletému dieťaťu a jej prenesenie na druhého rodiča - matku, ktorá sa o maloletého Z. osobne stará. Záverom súd prvej inštancie poukázal i na to, že otec sa o maloletého Z. žiadnym spôsobom nezaujíma, nestretáva sa s ním a ani mu okrem výživného ničím iným neprispieva. Pokiaľ otec tvrdí, že má samé dlhy, súd prvej inštancie uviedol, že tieto má, ako bolo preukázané, ako ručiteľ svojho kamaráta, avšak táto skutočnosť nemôže byť v neprospech výživy maloletého, keďže Zákon o rodine jednoznačne stanovuje, že výživné na maloleté deti má prednosť pred ostatnými výdavkami rodičov (§ 62 ods. 5 Zákona o rodine). O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec maloletého. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho návrhu na zníženie výživného vyhovel. Súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne skutkové a právne závery. Trval na tom, že zmena pomerov na jeho strane je takého charakteru, ktorá plne odôvodňuje zníženie výživného s tým, že nie je ani v záujme maloletého dieťaťa, aby rodič bol v riziku trestnoprávneho postihu pre neplnenie vyživovacej povinnosti, pretože v danom prípade by dieťa o výživné mohlo aj prísť. Dôvodil, že v jeho veku pri poklese pracovnej schopnosti 55 % ho nikto nezamestná. Zohnať si zamestnanie v mieste svojho bydliska sa pokúšal, no neúspešne. Mal za to, že záver súdu, že je v jeho možnostiach ako invalidného dôchodcu zamestnať sa, by bolo možné akceptovať len vtedy, keby mu súd preukázal, že ho niekto zamestná, v opačnom prípade je to len vágne tvrdenie súdu bez opory v realite. Pokiaľ ide o odstúpné a sumu za predaj motorového vozidla, uviedol, že tieto prostriedky nemá, niečo z nich sa minulo a väčšina z nich išla na úhradu jeho ručiteľského záväzku dlžníka S. N. v A., V. a XXX.bV..

3. Matka maloletého v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že s podaným odvolaním nesúhlasí. Mala za to, že súd prvej inštancie mal za preukázané všetky podklady ohľadom výživného a otec maloletého zavádzal súd o svojich finančných a majetkových pomeroch.

4. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že nenastala u otca taká podstatná zmena pomerov, ktorá by bola dôvodom na zníženie výživného. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhol rozsudok ako vecne správny v plnom rozsahu potvrdiť.

5. Krajský súd preskúmal vec podľa § 65 a § 66 CMP a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

6. Otec dieťaťa sa podaným návrhom domáhal zníženia vyživovacej povinnosti k maloletému. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci samej vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie skutočného stavu a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Odvolací súd uvádza, že sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho dôvodmi v celom rozsahu stotožňuje a na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Námietky otca uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za prijateľné z dôvodov, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, veci správne posúdil, pričom otec v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť alebo zvrátiť výsledky doterajšieho dokazovania.

7. Preskúmaním zistil odvolací súd, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu na zníženie výživného postupoval dôsledne podľa ust. § 78 Zákona o rodine, ktoré v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj cituje.

8. V zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Pri rozhodovaní o zmene výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného tak v čase skoršieho rozhodnutia, ako aj v čase nového rozhodnutia. Zmenou pomerov sa rozumie výrazná zmena tých okolností (či už na strane oprávneného alebo povinného), ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom.

9. Za kvalifikovanú zmenu pomerov sa považuje taká zmena, ktorá odôvodňuje zmenu prvej úpravy výživného. Rozumieme ňou takú zmenu v pomeroch subjektov právneho vzťahu, ktorá výrazne ovplyvňuje ich majetkové pomery a príjmy, resp. výdavky na potreby. Pri posudzovaní, či nastala zmena pomerov na strane oprávneného na výživnom, resp. povinného rodiča a v akom rozsahu je odôvodnená zmena výživného, súd vychádza zo základných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti, uvedených v ust. § 62 Zákona o rodine.

10. Základnými kritériami pre určenie vyživovacej povinnosti rodiča k deťom sú predovšetkým schopnosti, možnosti a majetkové pomery obidvoch rodičov (ust. § 62 ods. 2 prvá veta Zákona o rodine), s prihliadnutím na odôvodnené potreby oprávneného dieťaťa (ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine). Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

11. V preskúmvanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že vyživovacia povinnosť na maloletého Z. bola naposledy upravená rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12.11.2019 č.k. 7Pc/8/2019-62, ktorým súd prvej inštancie určil otcovstvo k maloletému Z. a schválil rodičovskú dohodu, v zmysle ktorej bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti matky a otec sa zaviazal platiť výživné na maloletého po 100,- eur mesačne. V tom čase mal maloletý Z. takmer 5 rokov, matka bola nezamestnaná, poberala dávku v hmotnej núdzi v sume 175,- eur, mala ďalšiu vyživovaciu povinnosť k dcére U. U.. Otec dosahoval čistý mesačný príjem 800,21 eur. Inú vyživovaciu povinnosť nemal. V súčasnej dobe má maloletý 7 a 3/4 roka, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie navštevoval materskú školu, avšak od septembra mal začať navštevovať špeciálnu základnú školu v A. N.. Má zdravotné problémy, je v dispenzári psychologičky a logopedičky. Matka pracuje v N. K. v A. N. na 4 hodiny denne s príjmom 320,- eur mesačne, poberá prídavky na 2 deti spolu v sume 50,- eur, má ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Otec bol do 24.07.2020 zamestnaný v spoločnosti J. R. Z., Z., kde bol ukončený jeho pracovný pomer z dôvodu likvidácie spoločnosti. V mesiaci júl 2020 mu bola vyplatená suma 7 999,58 eur brutto, od 26.07.2021 má priznaný invalidný dôchodok pri poklese schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 55 % v sume 303,30 eur mesačne, inú vyživovaciu povinnosť nemá.

12. Z uvedeného je tak zrejmé, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti došlo k zmene pomerov na strane všetkých účastníkov konania. Otec odôvodňoval návrh na zníženie vyživovacej povinnosti tým, že došlo k podstatnému zníženiu jeho príjmu.

13. Odvolací súd dodáva, že čo sa týka základných pravidiel pre určenie výšky výživného obsiahnuté v § 75 ods. 1 Zákona o rodine, tieto sa vzťahujú na všetky druhy vyživovacej povinnosti. Ide o všeobecnú právnu úpravu, ktorá platí, pokiaľ nie je ustanovená pri konkrétnej vyživovacej povinnosti inak. Konkrétna výška výživného je ovplyvnená faktormi na strane oprávneného a jednak na strane povinného. Na strane povinného sa prihliada o.i. aj na zárobkové možnosti podľa príjmov z obdobia pred zmenou zamestnania, ak sa preukáže, že to bol povinný, kto sa vzdal bez vážneho dôvodu výhodnejšieho zamestnania alebo zárobku (čo v danom prípade nebolo zistené), rovnakým spôsobom zohľadní súd skutočnosť, ak sa povinný vzdá majetkového prospechu, alebo ak povinný berie, resp. prebral na seba neprimerané majetkové riziká.

14. Vyživovacia povinnosť rodičov voči maloletému dieťaťu je ich prvoradou povinnosťou a má prednosť pred ostatnými výdavkami. Z uvedeného dôvodu otec by si mal byť vedomý toho, že výdavky na výchovu a starostlivosť o maloletého Z. sa s ohľadom na jeho vek a zdravotný stav neustále zvyšujú a tieto nemôže v prevažnej miere znášať iba matka, ktorá sa okrem zabezpečenia každodennej osobnej starostlivosti o maloleté dieťa sama podieľa na jeho výžive aj prevažnou časťou finančných prostriedkov. Námietky otca uvádzané v odvolaní odvolací súd nepovažoval za dôvodné a tieto sú totožné s

námietkami, ktoré uplatňoval v konaní pred súdom prvej inštancie. V konaní nebolo preukázané, že u otca neexistuje reálna možnosť jeho uplatnenia na trhu práce, aj s prihliadnutím na pokles jeho pracovnej schopnosti, ktorá je len v rozsahu 55 %. Pokiaľ v podanom odvolaní tvrdil, že zohnať si zamestnanie v mieste svojho bydliska sa pokúšal, no neúspešne, táto skutočnosť nebola súdu relevantným spôsobom práve otcom preukázaná. Otec nepreukázal, že by sa uchádzal o prácu či už v mieste svojho bydliska, v rámci regiónu, dokonca v rámci republiky, a to bezúspešne. To, že otec má zníženú pracovnú schopnosť v rozsahu 55 % neznamená, že nemá možnosti a schopnosti, aby si plnil vyživovaciu povinnosť, a to predovšetkým s prihliadnutím k potrebám maloletého, ktorého potreby sa pribúdajúcim vekom zvyšujú. Vyživovacia povinnosť rodičov voči nezaopatreným deťom je prvoradá a jej splnenie má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami rodičov a pred tým, než rodičia budú uspokojovať svoje odôvodnené potreby a náklady na ich zabezpečenie. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že výživné neslúži len na zabezpečenie základných hmotných potrieb, teda stravy a oblečenia, ale aj na zabezpečenie vzdelania primeraného schopnostiam dieťaťa a voľnočasových aktivít. Je nepochybné, že maloletý má zdravotné problémy a od septembra navštevuje špeciálnu základnú školu a na výživné od svojich rodičov je odkázaný.

15. Bez relevancie je obrana otca spočívajúca v odvolávaní sa na výšku jeho príjmu, či životné náklady.

16. Z právnej úpravy vyplýva, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov a na výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť, súd pri skúmaní pomerov rodiča neprihliadne (§ 62 ods. 5 Zákona o rodine).

17. Výdavky na úhradu potrieb maloletého sú prioritné (§ 62 ods. 5 Zákona o rodine), preto je rodič povinný v prvom rade uhradiť výživné pre maloleté dieťa a potom uspokojiť svoje iné ako nevyhnutné výdavky. Je neprípustné, aby maloleté dieťa, ktoré nie je schopné si samé zabezpečiť prostriedky na živobytie, bolo vystavené ekonomickej biede za situácie, že jeho rodič má (tiež potencionálne) schopnosti a možnosti túto výživu zabezpečiť.

18. Skutočnosť, že otec má výdavky ako tvrdí v odvolaní, nemôže byť vykladaná a hodnotená v neprospech výživou oprávnených osôb - maloletého, participovanie na riadnom zabezpečení ktorých potrieb je prvoradou zákonnou povinnosťou otca, ktorého tiež zaťažuje zodpovednosť za to, aby si svoje životné náklady nastavil spôsobom umožňujúcim mu prioritne zabezpečiť aspoň základné odôvodnené potreby maloletého prostredníctvom vyživovacej povinnosti stanovenej súdom. Nemožno tiež neprihliadnuť na to, že otec sa o maloletého Z. nezaujíma, nepodieľa sa ani v najmenšom na starostlivosť o neho, čo je už z hľadiska jeho zákonných povinností neudržateľné a primerané výživné je len minimom z jeho rodičovských povinností, prostredníctvom ktorých sa má prejavovať v praktickom živote jeho rodičovská zodpovednosť voči maloletému.

19. K odvolacej námietke otca, že pokiaľ ide o odstúpné a sumu za predaj motorového vozidla, tieto nemá, niečo z nich sa minulo a väčšina z nich išla na úhradu jeho ručiteľského záväzku za dlžníka S. N., odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že výživné v zmysle Zákona o rodine má prednosť pred inými výdavkami rodičov (ust. § 62 ods. 5), preto odvolací súd na túto skutočnosť nemohol prihliadať. Súdom prvej inštancie správne zohľadnil reálnu majetkovú situáciu otca, keď neuveril tvrdeniu otca, že okrem invalidného dôchodku nemá žiaden iný príjem, a to práve s ohľadom na jeho výdavky, ktoré prevyšujú sumu jeho mesačného príjmu. Aj ostatné okolnosti už boli vyhodnotené súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a s týmto sa odvolací súd plne stotožňuje. Zistené pomery účastníkov sú dostatočným podkladom pre záver, že je v schopnostiach a možnostiach otca platiť naďalej výživné v sume 100,- eur mesačne.

20. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil za použitia ust. § 387 ods. 1 CSP. Otec v podanom odvolaní neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a s ktorými by sa už súd prvej inštancie nebol náležite vysporiadal, pričom ani odvolacím prieskumom neboli zistené skutočnosti, ktoré by indikovali k odlišnému v prospech otca vyznievajúcejmu rozhodnutiu.

21. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).